

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1864/2556

พนักงานอัยการจังหวัดผังโจทก์ นายสุรศักดิ์ อินวิจิ กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 7, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 8, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 66, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 102, พ.ร.บ.วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. 2518 มาตรา 4, พ.ร.บ.วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. 2518 มาตรา 5, พ.ร.บ.วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. 2518 มาตรา 6, พ.ร.บ.วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. 2518 มาตรา 13 ทวิ, พ.ร.บ.วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. 2518 มาตรา 89, ป.อ. มาตรา 32, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, ป.วิ.อ. มาตรา 227, ป.วิ.อ. มาตรา 195

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ฟ้องว่าจำเลยที่ 1 และที่ 3 ร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย กรณีไม่จำเป็นต้องปรับบทตามมาตรา 15 วรรคหนึ่ง ทั้งเมทแอมเฟตามีนที่จำเลยที่ 1 และที่ 3 ร่วมกันมีไว้ในครอบครองเป็นจำนวนเดียวกันเพียงแต่บรรจุหีบห่อไว้แยกต่างหากจากกัน เมื่อเมทแอมเฟตามีนดังกล่าว คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้เกินกว่า 20 กรัม จึงเป็นความผิดตามมาตรา 15 วรรคสาม (2), 66 วรรคสาม เท่านั้น

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสามตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 4, 7, 8, 15, 66, 102 พระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ.2518 มาตรา 4, 5, 6, 13 ทวิ, 89 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33, 83 ริมเมทแอมเฟตามีน อีเฟดรีน เงินสดและโทรศัพท์เคลื่อนที่ของกลาง กับให้นับโทษของจำเลยที่ 1 ต่อจากโทษของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 1065/2549 ของศาลจังหวัดเชียงใหม่ จำเลยที่ 1 และที่ 2 ให้การปฏิเสธ แต่จำเลยที่ 1 รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้ให้นับโทษต่อ จำเลยที่ 3 ให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสามมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่งและวรรคสาม (2), 66 วรรคสองและวรรคสาม ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 เป็นการกระทำความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษจำเลยทั้งสามฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์เกินยี่สิบกรัมขึ้นไปไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกจำเลยทั้งสามตลอดชีวิต และปรับคนละ 3,000,000 บาท จำเลยที่ 3 ให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 53 (2) คงจำคุกจำเลยที่ 3 มีกำหนด 25 ปี และปรับ 1,500,000 บาท หากจำเลยทั้งสามไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ในกรณีกักขังแทนค่าปรับให้กักขังจำเลยทั้งสามเป็นเวลาคนละ 2 ปี ริมของกลาง ส่วนที่โจทก์ขอให้ให้นับโทษจำคุกจำเลยที่ 1 ต่อจากโทษของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 1065/2549 ของศาลจังหวัดเชียงใหม่ นั้น ปรากฏว่า คดีดังกล่าวยังไม่มีคำพิพากษาจึงไม่อาจนับโทษต่อได้ตามขอ คำขอส่วนนี้และคำขออื่นให้ยก (ที่ถูกลบ ข้อหาอื่นให้ยกฟ้อง) จำเลยที่ 1 และที่ 2 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 5

พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 2 ในความผิดฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายด้วย ยกคำร้องขอริบเงินสดจำนวน 26,870 บาท ของกลางให้คืนแก่เจ้าของ นอกจากนี้ที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์และจำเลยที่ 1 ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติโดยคู่ความไม่ฎีกาโต้แย้งว่า ตามวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุตามฟ้อง เจ้าพนักงานตำรวจและทหารร่วมกันจับกุมจำเลยทั้งสามพร้อมยึดเมทแอมเฟตามีนจำนวน 4,150 เม็ด น้ำหนักรวม 381.72 กรัม คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ของเมทแอมเฟตามีนหนัก 85.169 กรัม และเป็นสารบริสุทธิ์ของอีเฟดรีนหนัก 0.766 กรัม ซึ่งซุกซ่อนอยู่ในหม้อกรองอากาศของรถยนต์หมายเลขทะเบียน กจ 5442 เชียงใหม่ ที่จำเลยที่ 1 เป็นผู้ขับ เงินสด 26,870 บาท และโทรศัพท์เคลื่อนที่จำนวน 3 เครื่อง เป็นของกลาง จำเลยที่ 3 ให้การรับสารภาพ และศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยที่ 3 ซึ่งโจทก์และจำเลยที่ 3 ไม่อุทธรณ์ คดีสำหรับจำเลยที่ 3 จึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 1 ว่า จำเลยที่ 1 ร่วมกระทำความผิดกับจำเลยที่ 3 ตามที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษาหรือไม่ จากพฤติการณ์และเหตุผลดังที่ได้วินิจฉัยมาข้างต้นจึงฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่า จำเลยที่ 1 ร่วมรู้เห็นกับจำเลยที่ 3 ในการซื้อและมีไว้ในครอบครองซึ่งเมทแอมเฟตามีนของกลางดังกล่าว ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษาลงโทษจำเลยที่ 1 นั้น ศาลฎีกาเห็นด้วยในผล ฎีกาของจำเลยที่ 1 ฟังไม่ขึ้น มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า จำเลยที่ 2 ร่วมกระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นหรือไม่ เห็นว่า ลำพังพยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบได้ความเพียงว่าจำเลยที่ 2 นั่งมาในรถยนต์คันที่จำเลยที่ 1 ขับและพบเมทแอมเฟตามีนของกลางเท่านั้น กรณีจึงอาจเป็นดังที่จำเลยที่ 2 ต่อสู้ก็ได้ เมื่อโจทก์ไม่อาจนำสืบให้ได้ความมั่นคงว่าจำเลยที่ 2 ร่วมกระทำความผิดตามฟ้อง จึงต้องยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้จำเลยที่ 2 ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227 วรรคสอง ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษายกฟ้องจำเลยที่ 2 นั้น ศาลฎีกาเห็นด้วยในผล ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น อนึ่ง ที่ศาลล่างทั้งสองวินิจฉัยว่าการที่จำเลยที่ 1 และที่ 3 ร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีน 2 รายการ ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายดังกล่าวเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง และวรรคสาม (2), 66 วรรคสอง และวรรคสาม โดยเป็นการกระทำความผิดเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบทนั้น เห็นว่า คดีนี้โจทก์ฟ้องว่าจำเลยที่ 1 และที่ 3 ร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนดังกล่าวไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย กรณีไม่จำเป็นต้องปรับบทตามมาตรา 15 วรรคหนึ่ง ทั้งเมทแอมเฟตามีนที่จำเลยที่ 1 และที่ 3 ร่วมกันมีไว้ในครอบครองเป็นจำนวนเดียวกัน เพียงแต่บรรจุหีบห่อไว้แยกต่างหากจากกัน เมื่อเมทแอมเฟตามีนดังกล่าวคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้เกินกว่า 20 กรัม จึงเป็นความผิดตามมาตรา 15 วรรคสาม (2), 66 วรรคสาม เท่านั้น ปัญหานี้เป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยและแก้ไขให้ถูกต้องได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 1 และที่ 3 มีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคสาม (2), 66 วรรคสาม ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 กับริบเงินสดจำนวน 26,870 บาท ของกลาง ส่วนโทษและนอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5

องค์คณะ

ชัยวุฒิ โลหิตธานนท์ · เกษม เกษมปัญญา · อนันต์ วงษ์ประภารัตน์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/1864/2556>